

Уваженој госпођи Мирјани Марковић – то ипак није било тако, већ овако

Пише: Небојша Павковић
уторак, 24 новембар 2015 16:19

Уважени господине Динићу!

Шаљем Вам Отворено писмо -одговор, на ставове госпође Мире Марковић које је о мени изрекла у својим мемоарима "Било је то овако", у књизи 2, на страни 206.

У немогућности да у другим новинама и публикацијама објавим писмо, молим да то урадите у Вашем цененом, а мени омиљеном недељнику "Сведок".

Унапред Вам захваљујем.

С поштовањем

Небојша Павковић

Финска

13.11.2015.године

Пише: Небојша Павковић
уторак, 24 новембар 2015 16:19

Otvoreno pismo, general pukovnika Nebojše Miri Marković, povodom njene knjige „Bilo

„Nije to bilo tako,

Pavkovića, bivšeg načelnika GŠ VJ, gospođi je to ovako“

„Nije to bilo tako, bilo je to ovako“!

● Uveren, da moji komentari i činjenice koje predložavam, mogu pomoći prilikom štampanja Vaših memoara, odlučio sam da Vas se obratim i kažem „bilo je to ovako“

● Između ostalog, kažete, da sam zbuđen, stajao nasred radne sobe Predsednika Miloševića, kpa

Uvaženi gospodine Đinčić!

Šaljem Vam Otvoreno pismo -odgovor, na otvoreno pismo gospođe Mirke Marković koje je o meni izvela u svojim memoarima „Bilo je to ovako“, u knjizi 2, na strani 206.

U nemogućnosti da u drugim novinama i publikacijama objavim pismo, molim da to izdatku u Vašem časopisu, a meni omogući nemogućnost redakciji „Svedok“.

Linašod Vam zahvaljujem.

S poštovanjem Nebojša Pavković

Finisa
13.11.2015.godine

Sa posebnom pažnjom sam pročitao Vaše memoare, koji su, na bez razlika, priveli veliku pažnju domaćim i svetskim javnostima. Ovim pismom ne želim, da na bilo koji način, osupnem Vaše stavove i ocene koje ste napisali o najvažnijim događajima iz naše nepravde, naličast ljudima istoriji, i to budućim koji su učestvovali u njima.

Molim, u dužem pozdravljanju, želim da predstavljate ocene i stavove koje ste izrekli u svojim otvorenim pismima.

vam, mogu pomoći prilikom štampanja trećeg izdanja Vaših memoara, odlučio sam da Vas se obratim i kažem „bilo je to ovako“.

Na strani 206, u poslednjem pasusu, opatili ste navodno, naš susret 5. oktobra 2000.

Između ostalog, kažete, da sam zbuđen, stajao nasred radne sobe Predsednika Miloševića, kada ste Vi ušli. Jed. To se značajno razlikuje od onoga, kako je to bilo, između ostalog, i u svjedočenju, ali sam odgovorio precizno, da to nije zadatak vojaka, i da se na ulicama našli nenaoružani narod.

Znam da niste bili zadovoljni odgovorom, jer ste odmah spustili slušalicu. Nije mi poznato da li je Predsednik Milošević rekao da ste me zvali ali sam ubeđen da on to ne bi ostobio.

Ne znam kako ste Vi zamislili, i očekivali da vojska tenkovima rastera narod koji izlaziava proleze? Pitalo, da li je u stvari da u onoj radnoj sobi i izvanje ostaklene parjake izbere i situacije jastrebore, koji su protivni naličastu demonstracije.

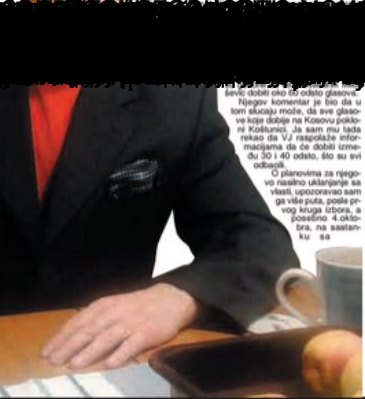
Uvaženi
gospodine
Đinčić!

Šaljem Vam Otvoreno pismo -odgovor, na otvoreno pismo gospođe Mirke Marković koje je o meni izvela u svojim memoarima „Bilo je to ovako“, u knjizi 2, na strani 206.

U nemogućnosti da u drugim novinama i publikacijama objavim pismo, molim da to izdatku u Vašem časopisu, a meni omogući nemogućnost redakciji „Svedok“.

Linašod Vam zahvaljujem.

S poštovanjem Nebojša Pavković

17. novembar 2015. Svedok

je zauzeto, trajalo je ceo dan.

Kad sam jednom ušla u njegovu radnu sobu, zatekla sam zbujenog generala Nebojšu Pavkovića kako stoji nasred sobe, preko puta Slobodana, koji je sedeo u svojoj stolici na radnom stolu. Pitala sam ga šta se događa, kakav je njegov stav, ko je zauzima taj kaos u gradu. On mi kaže: „Nishta se tu ne moze. Gotovinu narod...“ Nisam mogla da ga preplavam. Na pragu od ovog osupnucenog, energičnog, u sebe skupiranog vojaka koji se misli leta i Karaborbeyu, u Beogradu, u Dublincima, u sam prikazava u kojima je bio sa nama samovojizacijano kles Slobodanu y

je zauzeto, trajalo je ceo dan.

Kad sam jednom ušla u njegovu radnu sobu, zatekla sam zbujenog generala Nebojšu Pavkovića kako stoji nasred sobe, preko puta Slobodana, koji je sedeo u svojoj stolici na radnom stolu. Pitala sam ga šta se događa, kakav je njegov stav, ko je zauzima taj kaos u gradu. On mi kaže: „Nishta se tu ne moze. Gotovinu narod...“ Nisam mogla da ga preplavam. Na pragu od ovog osupnucenog, energičnog, u sebe skupiranog vojaka koji se misli leta i Karaborbeyu, u Beogradu, u Dublincima, u sam prikazava u kojima je bio sa nama samovojizacijano kles Slobodanu y

17. novembar 2015. Svedok

● Bio sam iznenađen Vašim pozivom, a još više pitanjem: Ko će da zauzavati haos u gradu? Ne znam da li ste mogli da me vidite „zbunjeno“, ali sam odgovorio precizno, da to nije zadatak vojake, i da se na ulicama nalazi nenaoružani narod

● Znam da niste bili zadovoljni odgovorom, jer ste odmah spustili slušalicu! Nije mi poznato da li je Predsednik Milošević znao da ste me zvali ali sam ubeđen da on to ne bi odborio

● Nam kako ste zamislili, i očekivali da vojska tenkovima rastera narod koji izlaziava proleze?

● Neke od njih su govorili da će predsednik Milošević dobiti oko 60 odsto glasova. Njegov komentar je bio da u tom slučaju može, da sve glasove koje pobije na Kosovu pokloni Košunici. Ja sam mu tada rekao da VJ raspolaze informacijama da će dobiti između 30 i 40 odsto, što su svi odbacili

- O planovima za njegovo nasilno uklanjanje sa vlasti, upozoravao sam ga više puta, posle prvog kruga izbora, a posebno 4.oktobra, na sastanku sa članovima užeg dela kolegijuma NGS VJ, u Belom dvoru, a zatim i na sastanku koji je imao istog dana, sa štrešinama GS VJ i MUP-a. Informacijama koje mu je davala VJ nije pridavao potrebnu pažnju
- U istom pasusu ste naveli da sam se: „celog leta u Karađorđevu, u Beogradu, u Dubašnici, u svim prilikama u kojima sam bio prisutan, javno krio Slobodanu u večnu vernost, izražavao svoje divljenje prema njemu...“
- U Karađorđevu sam boravio samo jednom, sa porodicom dva dana, na poziv Predsednika Miloševića, za Prvi maj 2000. (bio je i gospodin Mrkonjić sa suprugom). U Dubašnici sam bio sa porodicom, samo jednom, opet po pozivu Predsednika Miloševića, na proslavi njegovog rođendana

Otvoreno pismo, general pukovnika Nebojše Pavkovića, bivšeg načelnika GS VJ, gospođi Miri Marković, povodom njene knjige „Bilo je to ovako“

Stim da je od Vas i Vaših partijskih drugova, posebno gospodina Ljubiše Ristića (mog nekadašnjeg prijatelja), krenula priča o izdaji Miloševića, u kojoj sam ja glavni kivač, jer nisam upotrebio VJ za razbijanje demonstracija, i spasavanje Predsednika Miloševića.

Optužba je neosnovana, ali ozbiljna ako se ne objasne svi aspekti i učesnici događaja.

Ja sam bio NGS VJ, sa određenim ovlašćenjima. Nisam bio NGS predsednik države, već naroda i Vojske. Predsednik Milošević, kao komandant VJ, nije mi izdao naređenje da upotrebim Vojsku na ulicama Beograda. Ako on nije naredio, kako sam ja to, po Vama, trebao samoinicijativno da naredim upotrebu VJ?!

I kako sam ja, u tom slučaju izdao Miloševića?

Predsednik Milošević je bio inteligentan i obrazovan čovek, koji je znao šta bi značilo pojavljivanje tenkova 5. oktobra, na ulicama Beograda, prepunih ljudi.

Sve procene su ukazivale da se samo čeka da se na ulicama grada, pojavi Vojska, pa da izbije haos i građanski rat, što su mnogi u zemlji, a i vani - to priželjkivali.

U periodu neposredno pred izbore, GS VJ je raspolagao informacijama, da demonstracije mogu da prerastu u rušilačke, i da u tim okolnostima dođe do nasilnog uklanjanja Predsednika Miloševića.

rat sa nesagledivim posledicama.

U veći stih više puta sam govorio: da VJ neće dozvoliti da dođe do građanskog i bratoubilačkog rata, i da će stati između suprotstavljenih strana, o čemu postoje brojni zapisi. Te moje izjave su pojedini stranački lideri tendenciozno tumačili, aludirajući da se ja i VJ svrstavamo uz Miloševića i njegovu stranku, i da ćemo po svaku cenu braniti vlast.

Jedini koji je verovao u ono što sam govorio bio je, sad poživši, njegova svetlost, Patrijah Pavle, s kim sam više puta bio u kontaktu.

Događaji koji su usledili pokazali da se VJ nije mesala u izbore i izborne rezultate, i da je odgovornim i neutralnim stavom, obezbedila mirnu smenu vlasti, bez prolijevanja krvi i žrtava, ne samo u prestonici već u čitavoj zemlji.

Zbog takvog profesionalnog i patriotskog odnosa, niko od tadašnjih lidera DOS, ali i ostalih, nije odao priznanje VJ, već su se obrušili svim raspoloživim naprijedijim metodama, i sredstvima da je razbije i utuče. U prilogu mojih tvrdnji, postavljam pitanje, svima koji misle da je Milošević izdat od VJ: Zbog čega Milošević nije upotrebio Gardijsku brigadu, tada najjaču, najopremljeniju i najobučeniju, jedinicu u Beogradu, koja je bila pod njegovom neposrednom komandom, za razbijanje demonstracija, ako već Pavković zi-

je general Bojović, njegov adutant koji je stalno bio uz njega?!

Odgovor na pitanje je jasan: Predsednik Milošević je znao da upotrebom Vojske ne može da reši pitanje pobjednika na izborima, i bio je svestan posledica u slučaju upotrebe Vojske.

I poslednje na šta želim da Vam odgovorim je, da sam i tada i sada politovao i oneo Slobodanu Miloševića kao predsednika i VK, zbog njegovog profesionalnog i korektnog odnosa prema meni i VJ.

Nisam „bio nad njegovom politikom“, već nad profesionalnom i odgovornom izvršenju zadatka koje mi je postavljao. Međutim, da mi je 5.oktobra naredio da upotrebim Vojsku, protiv naroda, to naređenje ne bih izvršio. To se ne odnosi samo na Miloševića, već bilo koga koji bi bio na toj funkciji.

Hocu da Vas podsjetim da se halika Optužnica, pa i presuda, dobim delom baziraju na tvrdnji:

„Da je Pavković bio najbliži saradnik Slobodana Miloševića.“

Ta priča je potekla upravo od ljudi iz VJ koji su mnogo duže vremena proveli sa Predsednikom Miloševićem nego ja.

Predsednika Miloševića sam prvi put video i upoznao 30.maja 1998. na sastanku u Beogradu, a Vas 10.maja. 1999.godine, na izlasku iz lifta u objektu „Karađ“.

Predsednik Milošević je političar, a ja vojniki. On je komandant, i naredbodavac, a ja izvršilac!

Kakva tu bliska saradnja može da postoji?

Moje prijatelje i kolege iz VJ i drugih vojnih jedinica nisam nikada dozvoljavao da se približavaju Miloševiću. Poštovala sam ga i uvažavao kao predsednika, komandanta i čoveka. Na dužnost NGS sam došao svojom zaslugom i mišljenjem. Da Vas ne potsećam na to.

Ništa mi nije dato ni poklonjeno. Prevrnuto sam penzionisan, jer nisam htio da zloupotrebim VJ.

Tadašnjem predsedniku sam rekao sve šta sam trebao da mu kažem, a to mu se nije dopalo.

Penzionisan sam kao jedini NGS koji nije dobio kuću, već sam ostao u stanu koji sam dobio kao komandant 3.A.

Ako niste upoznati, da Vas informišem, da sam ubrzo posle smene vlasti 5.oktobra, novom Predsedniku Vojskavlu Kostu-nici ponudio svoju ostavku, pred kolegijumom NGS.

Nisam nikada pripadao ni jednoj strani, i nisam se svrstavao ni u kakve „klanove“, i interesne grupe. Nisam se priklonio nikome.

Zato sam ovdje gdje jesam, ali čiste savesti i obrasci, jer sam radio sve u interesu države i naroda.

S poštovanjem
Nebojša Pavković
11.11.2015.godine
Finska

Небојша Павковић – Сведок